

ת"פ 55309/11/15 - מדינת ישראל נגד מירב בית הלחמי, אהוד גאולה

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 55309-11-15 מדינת ישראל נ' בית הלחמי ואח'
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת אליאנא דניאלי
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשמים	1. מירב בית הלחמי 2. אהוד גאולה

החלטה

בפניי בקשת באי כח הנאשמים לקבל לידיהם את הרישום הפלילי ופלט התלונות שהוגשו על ידי המתלונן ועדת תביעה מס' 6 כלפי אחרים.

הרקע לבקשה

כנגד שני הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם התנהגות פרועה במקום ציבורי בניגוד לסעיף 216 (א)(1) בחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק") ותקיפה בצוותא בניגוד לסעיף 382 (א) בחוק, במסגרת ארוע שהתרחש ביום 6.11.13.

בחלק הכללי של כתב האישום נטען כי הנאשמים והמתלונן התגוררו בתקופה הרלוונטית בסמיכות זה לזה בגבעת אלומות שבאיתמר, והתגלעה ביניהם מחלוקת בנוגע לשימוש בקרוואן שביישוב.

בדיון מיום 10.12.17, במסגרת בקשה זו, טענה ב"כ נאשמת 1 כי ביישוב בו מתגוררים העדים והנאשמים קיים סכסוך אודות קרוואן אשר המתלונן טוען לבעלות בו, שעה שמעורב נוסף בשם ידידיה משולמי נתן את הקרוואן לנאשמים. נטען כי המתלונן מסר פרטים אלו בהודעתו במסגרת תיק זה, וכי אף הנאשמים הגישו בעבר תלונות כנגד המתלונן בגין ביצוע עבירות אלימות.

עוד נטען, כי עדי הראייה ובכללם עדת תביעה מס' 6 הם בעלי מניע לסלק את הנאשמת מהיישוב בטענה שאינה דתיה

מספיק. בנסיבות אלו, נטען כי יש מקום לאפשר להגנה לדעת האם המתלונן התלונן נגד אחרים ביישוב.

לאחר שהוצגו בפניי במהלך הדיון פלטי התלונות אותן הגישו המתלונן והעדה הנוספת, מסרה המאשימה לב"כ הנאשמים כי העדה לא התלוננה בעבר בגין אירועים אחרים ולא נחקרה בעברה.

אשר למתלונן, נטען ע"י המאשימה כי ככלל החומר המבוקש אינו חומר חקירה ואינו רלוונטי לכתב האישום. עם זאת, ולאור הערותי במסגרת הדיון, ביקשה המאשימה לבחון את התלונות אותן הגיש המתלונן בשנים 2011-2013 ולהציג במועד נדחה את המסמכים הרלוונטיים, וכך היה.

בדיון מיום 11.2.18 הוצג בפניי פלט תלונות המתלונן. ב"כ המאשימה חזרה וטענה כי האירועים מנותקים זה מזה ואינם רלוונטיים למיוחס לנאשמים בכתב האישום, וכי הם נעדרי זיקה לאירוע נשוא כתב האישום, בזמן ובזהות המעורבים. בנסיבות אלו נטען כי הניסיון לקשור בין האירועים הוא בגדר "מסע דיג".

באי כח הנאשמים חזרו על הטענות לפיהם במסגרת הסכסוך האזרחי בין המתלונן לבין מר משולמי בעניין השכרת קרוואן, כרך המתלונן את הנאשמים באותה תביעה, ולפיכך המתלונן הוא שיצר את הזיקה בין האירועים השונים.

בהחלטתי מאותו מועד קבעתי כי טרם מתן החלטה בבקשה אעיין בתיקי המשטרה אותם מצאה המאשימה כרלוונטים לטענת הנאשמים (אף כי כמובהר לעיל, מצאה אותם כלא רלוונטים למסגרת התיק הנדון). כן הועבר לעיוני פלט תלונות המתלונן. לאחר עיון בתיקים שהועברו לעיוני וברשימת תלונות המתלונן, ביקשתי וקיבלתי לידי תיק נוסף במסגרתו התלונן המתלונן במשטרה, פ"א 252269/13, במטרה לבחון גם את הרלוונטיות שלו לטענות ההגנה.

ייתכן כי עתה כי בסופו של יום, לאחר בחינת מכלול טענות הצדדים, נמצא כי אותו תיק נוסף הוא שעשוי להיות רלוונטי לטענות הנאשמים, ולפיכך החלטתי להורות על העברתו לידי ההגנה.

דיון והכרעה

כמבואר לעיל, ניצבת בפניי השאלה אם פלט תלונות המתלונן, ותוכן תלונותיו כלפי אנשים אחרים ביישוב איתמר, רלוונטי לאירוע הנדון והאם יש מקום להעבירו לידי ההגנה.

אין חולק כי פלט תלונות המתלונן והתיקים שנפתחו בעקבות תלונות אלו אינם חלק מהחומר המצוי בתיק בגינו הוגש כתב האישום.

על דרך הכלל, חומר שלא נאסף במסגרת תיק החקירה אינו מהווה חומר חקירה, ואולם בהתאם להלכה הפסוקה על

בית המשפט לבחון את רלוונטיות החומר המבוקש אף אם לא נאסף במסגרת החקירה.

נפסק כי יש לפרש את מבחן רלוונטיות החומר בדרך רחבה, בהתאם לפוטנציאל ההגנה של הנאשם, ולצד זאת לא להרחיב את הגדרת המונח "חומר חקירה" עד אין קץ. כך, בבש"פ 5766/10 אמיר נפע נ' מדינת ישראל, נידונה טענת העוררים כי החומר שהתבקש על ידם עשוי לסייע להגנה. נקבע כי יש צורך לאזן -

"בין צרכי ההגנה הלגיטימיים לבין הרחבת היריעה לאופקים ספקולטיביים שאינם תורמים לתיק, אך מאריכים לאין קץ את המשפט".

באותו תיק הורה בית המשפט העליון כי בית המשפט קמא יבחן את חומר הראיות בתיקים המדוברים, על מנת שלא לתת יד למסע דיג ללא צורך מחד, ומאידך - על מנת לאפשר להגנה לעיין בחומר, ככל שהוא רלוונטי למהימנות העד.

גם בבש"פ 8406/12 בעניין אלמוני נ' מדינת ישראל נקבע -

"..גם להגדרתו הרחבה של "חומר חקירה" יש גבולות, וכי אין להרחיב את מבחן הרלוונטיות לראיות שחשיבותן ונגיעתן לאישום הפלילי הספציפי הינה שולית ורחוקה מדי".

לאחר שעינתי בחומרים המצויים בתיקים שהועברו לעיוני, במסגרתם נחקרו חלק מהתלונות אותן הגיש המתלונן, נמצא כי ככלל אין מקום לחשיפת חומרים אלו, שכן מדובר בחומרים שאף בפרשנות מרחיבה אינם חומר חקירה כהגדרתו בפסיקה. יאמר כי עסקינן, בין היתר, בתלונות אותן הגיש המתלונן כנגד מר משולמי, ואולם אלו אינן עוסקות בנאשמים או רלוונטיות אליהם או לבירור האשמה בתיק זה.

כאמור, ב"כ הנאשמים מודעים לכך שלמתלונן ולמר משולמי סכסוך ארוך, הן נוכח הודעות המתלונן בתיק שבפניי, והן נוכח מכלול הנסיבות שנפרשו בפניי, ויוכלו לחקור את משולמי בין היתר תוך שימוש בדיעותיהם לגבי סכסוך זה.

לצד דברים אלו, נמצא כי החומר המצוי בפ"א 252269/13 עשוי להיות בעל זיקה לארוע נשוא כתב האישום, הן מבחינת מועד התרחשותו והן מבחינת המעורבים בו, שכן עסקינן בארוע במסגרתו התלונן המתלונן בתיק שבפניי כנגד הנאשם שבפניי, חודשים ספורים טרם הארוע הנדון בפניי. התיק נסגר על ידי הפרקליטות בעילה של העדר ענין לציבור, וסבורתני כי נוכח טענות ההגנה בדבר סכסוך מתמשך בין הצדדים, יש מקום להביא לידיעת הנאשמים קיומו של תיק זה ותכניו החקירתיים, לשם מימוש הפוטנציאל ההגנתי.

נוכח דברים אלו אני מורה כי המאשימה תעביר לידי ב"כ הנאשמים את חומר החקירה המצוי בפ"א 252269/13.

ניתנה היום, כ"ח אייר תשע"ח, 13 מאי 2018, במעמד
הצדדים.